
TeenBookTo

ІГОР КУРУС

ЗНАЙТИ АТЛАНТИДУ
ПОДОРОЖ У БЕЗОДНЮ

Харків
«Фоліо»
2020

I

Спочатку чорні хмари вкрили чисту блакить неба, а потім налетів шквальний вітер, який був настільки сильним, що міг би легко вирвати дерева з корінням... Раптом вона відчула, ніби провалилася просто до безодні... Щойно дівчина отямилася, у повітрі відчувалися запахи квітів і трав, навколо лунали спів пташок і дзюрчання води, а розплющивши очі, вона побачила незвичайний, дивний світ, сповнений різнобарв'я дерев і кущів. Усюди панувала життєдайна краса природи... «Наче рай», — промайнула блискавкою думка... Екзотичні пташки пурхнули з гілок дерев, а слідком за ними у просторі розсипалися різнокольорові метелики. Легкий вітерець, який навіював теплі пахощі морської вологи, викрав цю думку і поніс у далечинь... Вона відчула ледь помітний доторк чогось гарячого і яскравого на обличчі... Раптом знову налетіло щось чорне, ніби найтемніша ніч, і якась невідома сила підхопила її і кудись понесла, перекидаючи і перевертаючи у довгій чорній трубі, наче на стрімкому атракціоні в аквапарку... Попереду засяяло світло...

Розплющивши очі наяву, дівчина побачила ранкове сонячне проміння, яке пробилося крізь ледь помітну шпаринку між шторами в її спальні. І лише після того, як вона перелякано роззирнулася, прийшло усвідомлення, що вона лежить у своєму ліжку... Годинник показував восьму ранку, а отже саме час прокидатися, тому дівчина швидко вистрибнула з-під ковдри

і побігла до ванної кімнати. Зиркнувши на своє відображення у дзеркалі, вона побачила цівку поту на своїй скроні, й, вмиваючи обличчя, прагнула вже вкотре зрозуміти, що ж це з нею трапилося.

— Потрібно кудись втекти... В якусь екзотичну і теплу подорож, — подумала вона...

II

Цієї весни Київ був як завжди неперевершеним, проте по-справжньому особливим він буває у травні і на початку червня, коли зелені барви вкривають місто, а піраміди каштанів, наче свічки на розлогих химерних канделябрах, розпускаються в буйності цвітіння... Природа, намагаючись хоч якось захистити місто від кам'яних мурів, ніби відвойовувала собі простір і людську увагу, так і манячи до себе весняним квітом. Скрізь панувало тепло, і здавалося, ніби радісне передчуття літнього відпочинку витало у повітрі...

Як завжди навпроти Червоного корпусу Київського університету гуртувалися студенти. Хтось чекав зеленого сигналу світлофора, кваплячись на чергову пару. Хтось навпаки не поспішав на студентські лави і, потягуючи свіжу каву всуміш із сигаретним димом, щосили намагався дочекатися обідньої пори. Атмосфера навпроти Червоного корпусу зазвичай була веселою і безтурботною й лише зрідка — під час сесії — доволі тривожною. Напевне, цей майданчик варто було б якось назвати на честь бога Януса — покровителя входів і виходів, початків і кінців... І хоча для більшості він відомий як символ дволикості, лицемірства і лукавства, але ж насправді саме це божество було одним із найдавніших богів римлян: вони зверталися до нього з проханням вирішити суперечки, отримати впевненість в успіху на початку і при завершенні справ. Так

і тут, попиваючи каву, кожен із студентів намагався знайти власний підхід до граніту науки. Швидше за все, до Януса тут нікому не було особливого діла, проте місце навпроти центрального входу у головний корпус Київського університету завжди було людним і жвавим, як давньоримський форум. Як і там у свій час, так і нині на студентській площі могли вершитися долі. Хтось закохувався, а хтось розлучався. Хтось вихвалявся, а хтось ображено бурмотів собі під ніс, похиливши голову... Хтось сварився, а хтось лагідно заспокоював друга... Хтось вчився... Хтось намагався вчитися... Хтось просто ходив — або в університет, або довкола нього... Хтось усе ігнорував... Уся палітра почуттів та настроїв, зосереджена на невеличкому шматку землі, вела у майбутнє, і це майбутнє могло було різним...

А от Парк Шевченка був зовсім іншим. Тут ніколи не було метушні, а могутні дерева додавали цьому місцю особливого затишку. Наче острівець спокою серед хвилюючого моря автомобілів та будинків, парк Шевченка дарував радість часткової втечі від міста, яке своїми висотками і проспектами мчало кудись у невідоме майбутнє.

На відміну від університетського корпусу, який налаштував на робочий лад і змушував до постійного руху, парк Шевченка приваблював можливістю перепочинку, тому студенти часто піддавалися цій спокусі і замість занять йшли в парк, щоб розслабитися чи побешкетувати. Інколи могло навіть здатися, що мудрий Тарас, який охоплював очима увесь цей люд зі свого п'єдесталу, міг би ожити й гучно виголосити ще кілька гнівних, але водночас справедливих поезій. І, скоріш за все, вони були б ще більш жорсткими, але дива не відбувалося, тому великий український поет нерухомо спостерігав за своїми нащадками, навіки застигши в камені і сумно опустивши донизу важкі вуса... А може тихо посміхався, згадуючи себе молодим...

Відомо, що Київський університет нині є одним із найпрестижніших вищих навчальних закладів в Україні, і вчити-

ся тут — по-справжньому круто. Тому й не дивно, що нерідко сюди вступають діти «крутих» батьків, і цілком зрозуміло, що не кожне чадо щиро мріє здобути справжню освіту. Більшість із них просто числяться серед студентів, так, ніби стоять у черзі за дипломом, а вона триває довгих 5 років, тому кожному доводиться хоч декілька разів на рік відвідати університетські приміщення, щоб нагадати про себе адміністраторам. Правда, серед багатотисячного студентства Київського університету є й такі, що здобувають знання з радістю. Їх, можливо, менше, хоча саме вони забезпечують престиж університету. Але такий високий статус навчального закладу було досягнуто не одразу, адже колись він був заснований як черговий університет Російської Імперії для того, щоб русифікувати місцевих і запровадити у місті потрібні для влади настрої. Але чомусь завжди виходило так, що саме тут зароджувалися перші українські гуртки, товариства та рухи, і саме студенти нерідко очолювали боротьбу за відновлення української державності та захисту української культури і мови. І саме червоний корпус є символом і гордістю університету, адже тут вчать студенти найпрестижніших філософського, історичного та юридичного факультетів.

Цього ранку метушня довкола кавових машин, які, наче бійниці замків, оточили студентську площу університетського Януса, була особливо гамірною. Незабаром розпочиналася сесія, а тому шанувальники відпочинку не наважувалися прогуляти заняття: треба ж скласти іспити, а відвідування лекцій і семінарів дає змогу максимально спростити складання сесії. Тож цього ранку студенти пили каву, курили, обіймалися, хизувалися, обговорювали щойно припарковані біля переходу дороги автівки — усе як зазвичай, але кожен час від часу поглядав на годинник і масивні дубові двері червоно-чорного фасаду університету.

III

Катя і Нестор стояли неподалік і також обговорювали подальший день, хвилюючись, що сесія буде дуже важкою. Це був перший рік їх студентства, тому обидва відповідально ставилися до навчання і хапали кожне слово мудрих професорів. Катя хвилювалася особливо, адже, приїхавши на навчання з Тернопільщини й отримавши бюджетне місце, вона прагнула здобути гідну освіту, потім — омріяну професію, й допомагати батькам-фермерам. Вона дуже пишалася бути студенткою університету, де вчилися Михайло Драгоманов, Володимир Винниченко, Михайло Грушевський, Михайло Булгаков і багато інших уславлених та успішних людей, і тому їй було страшно навіть припустити, що сесія може завершитися невдачею, адже для вступу до університету мрії було витрачено дуже багато зусиль. Катя ніяк не могла підвести батьків, які нічого не шкодували для мрії доньки.

Катя була надзвичайно миловидною дівчиною з глибокими блакитними очима. Її злегка кучеряве каштанове волосся завжди було заплетене в косу, і ця зачіска найточніше визначала характер дівчини, бо першокурсниця завжди намагалася бути охайною й організованою. Як до навчання у Києві, так і під час нього, вона прагнула якомога частіше відвідувати бібліотеки, театри й музеї, й загалом активно займалася самоосвітою. Тож не дивно, що з нею завжди було приємно поспілкуватися. Але її чомусь по-особливому тішила компанія Нестора — поруч із ним було затишно і комфортно.

Нестор був скромним, невисокого зросту юнаком в окулярах. Його зачіску завжди можна було впізнати здалеку — неслухняне волосся пшеничного кольору стирчало навсід, і нерідко скидалося на звичайний сніп, жартома причеплений до голови хлопця. Зазвичай одягнутий у костюм, сорочку і краватку і з набитим книжками наплічником, він теж був частим

відвідувачем бібліотек і музеїв, концертів і галерей. Нестор також переїхав до Києва, сам був родом з Дніпра. І хоча він не так переймався за оцінки, як Катя, адже батьки оплатили його навчання на контрактному відділенні, але йому таки подобалося вчитися, а особливо цікавою була для нього історія, тому він відвідував бібліотеки і намагався цікавитися усім, що було пов'язано з минувшиною України. І хоча однокурсники могли трохи не ображаючи пожартувати з нього, але ніколи не втрачали поваги, адже в будь-який час Нестор міг прийти на допомогу в навчанні. І хоча гроші у нього, як то кажуть, водилися, він не засиджувався в барах і не спускав їх на випивку та гулянки. Інколи навіть батько Нестора, який заробив свій капітал з продажів металобрухту, жартував із сина: «Чого ти вчепився у ці книжки? Дивись, я з трійками став людиною, а мій однокласник-відмінник Микола Нечуйвода сидить на ставці в школі і не може навіть з Дніпра виїхати, щоб подивитися світ! А ти живеш у центрі Дніпра, подорожуєш, уже в кількох країнах Європи був, вчишся у найкращому університеті!..» Та Нестор, відволікшись від читання і час від часу поправляючи на носі окуляри, починав переконувати батька, що часи змінюються і майбутнє за освіченими людьми, і взагалі просив не лізти в чуже життя... Адже хлопець уже будував свої плани, і, неабияк захопившись Києвом, будь-що хотів залишитися у столиці, подалі від батьків.

Так от, Нестор і Катя товаришували. І хоча дівчина була вродливою але Несторове серце належало іншій — його викрав лихий Амур десь перед Новим роком, якраз під час зимової сесії, і воно досі невиліковно щеміло. Якось поспішаючи на черговий іспит, десь у коридорах того ж таки університету хлопець побачив незнайомку, яка згодом виявилася його однокурсницею. Так сталося, що до цієї миті він ніколи не бачив її на заняттях, проте лише один випадковий погляд лишив хлопця спокою й викликав якесь дивне, досі незнайоме відчуття...

— Ну що — по каві? — запитала Нестора Катя.

Зміст

I	3	XIV	110
II	4	XV	112
III	7	XVI	120
IV	15	XVII	127
V	29	XVIII	138
VI	54	XIX	159
VII	58	XX	162
VIII	63	XXI	170
IX	67	XXII	175
X	79	XXIII	193
XI	80	XXIV	201
XII	84	XXV	216
XIII	95		